

[Hans Thyge Jacobsen.]

møder igen, for den højtærede Minister maa ikke være blind for, at ogsaa han ved sin Socialreform, ved hele sin Gerning her, har en Side, der vender udad til det, vi Smaafolk lever i til daglig, det, vi kalder den politiske Diskussion i Landet. Det er i denne Bane, jeg forleden Dag under første Behandling af Forslaget om Udvidelse af den mellemkommunale Refusion har tiltalt den højtærede Minister, og det er ogsaa i denne Bane, jeg nu gerne vil gøre et Par Bemærkninger til ham.

Det drejer sig om tre Forhold. For det første om den højtærede Ministers Forhold til den nye Refusionsordning. Her siger den højtærede Minister paa Sp. 1115, at jeg har „den Dristighed at udtale følgende“. Ja, „man soll sich nicht verblüffen lassen“, Steincke! Den højtærede Minister kan have mange Fortrin, som vi bør anerkende, men vi er ikke bange for ham. Og hvis den højtærede Minister nogen Sinde har tilsigtet at gøre os bange, saa er Forsøget totalt mislykkedes. Jeg har altsaa den Dristighed at sige, at for saa vidt det drejer sig om den Del af Socialreformen, som vi kalder for Refusionsordningen, saa befinder den højtærede Socialminister sig paa Tilbagetog.

Min Foranledning til at sige dette er de Udtalelser, som den højtærede Socialminister fremsatte ved den før omtalte Førstebehandling — det staar Sp. 314:

„Her er Tale om en ny Refusionsordning, hvis Virkninger ikke et Menneske i denne Sal kender, men som er anbefalet enstemmigt af 14 Mand, tror jeg det var, af alle kommunale Afskygninger. Virkningerne af denne Refusionsordning, som jeg ikke har mere Ansvar for end nogen anden ... kan ikke bedømmes før om 1 Aar eller 2, maaske ikke engang til den Tid“.

Det er denne Bemærkning fra den højtærede Ministers Side om, at han ikke har mere Ansvar for en Del af Socialreformen, som har kaldt mig frem, thi naturligvis har den højtærede Socialminister det.

Den højtærede Socialminister siger videre, at min Paapegen heraf, at han er paa Tilbagetog, er et Vidnesbyrd om, at jeg taler Usandhed — ja, her staar Usandhed paa Sp. 1115, og for at belyse, hvad Ministeren mener med at sige, at jeg har talt Usandhed, siger han, at jeg har ligesom andre ærede Medlemmer faaet tilstillet det raadgivende sociale Udvalgs Betænkning af 6. November 1929.

Ja, det har jeg, den kan jeg udenad som et Salmever — jeg vil hellere sige,

ligesom man kan et Salmever udenad, for ikke at give Indtryk af, at denne Betænkning skulde have nogen som helst Lødighed i Retning af Salmever, men jeg kan den udenad, ligesom man kan et Salmever udenad. Og der staar i den Betænkning, at den højtærede Socialminister i sin Bog om Fremtidens Forsørgelsesvæsen har givet et Udkast til en Refusionsordning, som dette kommunale Udvalg har kasseret og erstattet med et andet Forslag.

Alt dette ved jeg virkelig saare vel, det har jeg vidst fra første Færd af. Jeg har hele Tiden vidst, baade at det Udvalg, den højtærede Finansminister var Formand for, har kritiseret den højtærede Socialministers oprindelige Forslag og ogsaa, hvorfor de har gjort det, for det staar der klart og tydeligt i den omtalte Betænkning.

Men det er aldeles ikke det, der har nogen Interesse. Efter at Forspillet er afsluttet og Tæppet gaet op, træder den højtærede Socialminister frem her paa Rigsdagen med den Refusionsordning, som det kommunale Udvalg har foreslaaet i sin Betænkning. Denne Refusionsordning bliver forelagt her paa Rigsdagen, gennemført og efter Majestæten's Underskrift kontraseret af den højtærede Socialminister. Og det er om denne, den gennemførte Refusionsordning, Talen er, ikke om, hvad der er gaaet forud for dens Vedtagelse. Og naar vi holder os til denne den vedtagne Refusionsordning, som der ikke kan være den fjerneste Tvivl om, den højtærede Minister har haft Ansaret for fremfor nogen, saa er det, jeg erklærer, at den højtærede Minister med sine Udtalelser er paa Tilbagetog, og jeg ser heller ikke med min bedste Vilje rettere, end at der stadig foregaar noget.

I Gaar afsluttede Socialministeren sin Udtalelse — det staar paa Sp. 1115 — med at sige, at denne Udvalgsbetænkning

„netop er en Redegørelse for det raadgivende Udvalgs Kritik af mit Forslag til en Refusionsordning og en Fremstilling af Udvalgets eget Forslag til en Ordning, den, der blev fulgt baade af mig og den høje Rigsdag“.

Lad Ordene være valgt med den selvfølgeligelige Skønsomhed; det er en Mand, der her ønsker at gøre det klart for os og for Befolkningen, at Refusionsordningen har andre et større Ansvar for end han. Der er ikke den fjerneste Usandhed ved at paavise dette. Derimod maa jeg spørge, om det er ganske loyalt, at den højtærede Minister over for den højtærede Finansminister, over for det paagældende Udvalg og over